

ת"פ 59429/07/20 - מדינת ישראל נגד סאמי סוואחרה, אמיר סוואחרה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 59429-07-20 מדינת ישראל נ' סוואחרה ואח'

בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. סאמי סוואחרה
2. אמיר סוואחרה

הנאשמים

ב"כ המאשימה: מתמחה אנאל ללוש

ב"כ הנאשמים: עו"ד כמאל זחאיקה

גזר דין

כללי

1. הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירות תקיפת שוטר, תקיפת עובד ציבור, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והנאשם 1 הורשע גם בעבירת איומים. הנאשמים הם אחים, וביום 2.12.18, הגיע נאשם 1 בליווי הנאשם 2 לקבלת טיפול רפואי בבית חולים הדסה הר הצופים עקב פציעתו של נאשם 1, אשר ישב על כיסא גלגלים. באותה עת מחשב חדר המיון נתקע ונוצר לחץ. עקב כך הנאשמים החלו לצעוק על פקידת הקבלה. למקום ניגש מאבטח וניסה לדבר עם הנאשמים ולהסביר להם שהמחשב תקול. בתגובה נאשם 1 דחף את המאבטח בשתי ידיו ונתן לו מכת אגרוף בחזה. אנשים שהיו במקום ניסו להתערב ולהפריד בין המאבטח לנאשמים שתקפו אותו. הנאשמים התפרעו, דחפו ונתנו אגרופים ובעיטות לכל מי שהיה בקרבתם. שוטרת מג"ב ששהתה במקום לבושה במדים אך לא בתפקיד, ניסתה להרחיק את הנאשם 1 מהתגרה. הנאשם 1 דחף אותה בשתי ידיו בעצמה והשוטרת עפה על הרצפה. מעצמת הנפילה, נפל אקדחה של השוטרת והיא נפצעה בגבה. הנאשם 1 המשיך להשתולל, היכה בידו על שלט הכוונה שהיה תלוי על קיר חדר המיון וגרם לו נזק. לאחר מספר דקות הגיעו שוטרים שהוזעקו למקום וניסו להשתלט על הנאשמים. כשניגשו השוטרים לעכב את נאשם 2 הוא דחף וקילל אותם. השוטרים השתמשו בכוח סביר על מנת להוריד את הנאשם 2 לרצפה ולאזוק אותו. כאשר הבחין נאשם 1 שאחיו נאזק, קם מכיסא הגלגלים על מנת להפריע לשוטרים לבצע את המעצר. אחד השוטרים ביקש מהנאשם להירגע ולשבת והנאשם 1 דחף אותו בשתי ידיו. השוטר הדף את הנאשם 1 בחזרה לכיסאו. הנאשם 1 השתולל במקומו ואיים על השוטר ש"הוא לא ישכח אותו" ואם אחיו ייעצר "הוא יטפל בו". הנאשם 1 המשיך להשתולל והשוטר הזהיר אותו כי אם לא יירגע יאלץ להשתמש באקדח טייזר. כתוצאה ממעשי הנאשמים נפצע המאבטח באפו ובראשו ונזקק לטיפול.

2. הצדדים הציגו הסדר דיוני שלפיו כתב האישום תוקן, הנאשמים הודו במיוחס להם והורשעו. לא הוצגה הסכמה

לעניין העונש.

3. בעניינם של הנאשמים הוגשו תסקירי שירות מבחן.

התסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 1 מלמד כי הוא בן 22, רווק, גר עם משפחתו ועובד כעוזר חשמלאי. הנאשם למד לתואר הנדסאי בניין, אך הפסיק לימודיו בשל מצב החירום שהוכרז עקב המלחמה בנגיף הקורונה.

הנאשם 1 הוא השני למשפחה שבה זוג הורים ושישה ילדים, שתוארה כמשפחה מתפקדת בצורה נורמטיבית ובעלת מערכת יחסים תקינה בין כל פרטיה.

הנאשם בוגר 12 שנות לימוד. לאחר סיום לימודיו עבד בעיר אילת במשך כשנה וחצי, ואז החל בלימודי התואר. הנאשם השלים שנתיים מתוך שלוש שנות לימודים וביטא רצון לסיים את לימודיו. אין לו הרשעות קודמות. הוא קיבל אחריות על מעשיו והביע חרטה עליהם. לדבריו, ביום האירוע הוא נפגע ברגלו במהלך אימון בחדר כושר וסבל מכאבים קשים ביותר ופונה על ידי אחיו לבית חולים. בשל העיכוב בחדר המיון ומתוך הכאבים שחש צעק על מזכירה, קילל את המאבטח ודחף אותו. בהמשך כשניסו לעצור את אחיו, כעס על כך ולכן איים ופגע בשלט שהיה במקום. לדבריו, התקשה לשלוט במעשיו והגיב באלימות ללא חשיבה על תוצאות התנהגותו בשל הכאבים הקשים שמהם סבל. הנאשם אמר כי זו הפעם הראשונה בחייו שבה נהג באלימות. שירות המבחן התרשם כי ברקע למעשים עומדים סף תסכול נמוך, רצון לחוש עצמאות ואחריות ונטייה להתנהגות אימפולסיבית ותוקפנית, תוך קושי לבחון את הפגיעה של מעשיו. עם זאת התרשם שירות המבחן, כי הנאשם הוא בעל כוחות חיוביים לתפקוד, אינו מעורב בחברה שולית ונראה כי התנהגותו האלימה היא חריגה ואינה מאפיינת את התנהגותו בדרך כלל. לאור אלה ולנוכח העובדה כי זוהי מעורבותו הראשונה והיחידה של נאשם 1 בפלילים וההתרשמות כי הוא הפיק לקחים מההליך המשפטי המנוהל נגדו, ולאור הערכה כי אם יוטל עליו מאסר אף אם בדרך של עבודות שירות, הדבר עלול לפגוע בתעסוקתו, הומלץ להימנע מעונש זה. שירות המבחן המליץ לגזור על הנאשם 200 שעות שירות לתועלת הציבור ומאסר מותנה.

4. תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 2 מלמד כי הוא בן 23, הבכור במשפחתו, רווק, גר עם משפחתו ובשנים האחרונות עובד בחנות בגדים.

הנאשם 2 סיים 12 שנות לימוד, ולאחריהן עבד בהתקנת מעליות במשך כשנתיים וחצי עד שנפצע במהלך משחק כדורגל ופציעתו והטיפולים שעבר בעקבותיה, מקשים עליו לעבוד בעבודות גופניות.

לנאשם 2 אין הרשעות קודמות. הוא קיבל אחריות על מעשיו והביע צער וחרטה עליהם. לדבריו, ביום ביצוע העבירות הוא ליווה את אחיו לבית חולים, וכאשר ראה שהטיפול באחיו התעכב בעוד ששאר המטופלים קיבלו טיפול, הוא התפרץ כלפי המזכירה. לדבריו, הגיע מאבטח שתקף אותו והוא תקף את המאבטח בחזרה ומתוך תחושות של כעס תקף גם את השוטרת, אך לא ידע שמדובר בשוטרת. הנאשם 2 ציין כי זה המקרה הראשון בחייו שבו תקף אחרים וטען כי למד לקח מהמקרה - שעליו לדבר ברוגע ובכבוד. שירות המבחן התרשם כי ברקע למעשיו של הנאשם עומדים תחושת אחריות כלפי אחיו בצורה שאינה תואמת ליכולותיו, סף תסכול נמוך ונטייה להתנהגות אימפולסיבית ותוקפנית, תוך קושי לבחון את הפגיעה של מעשיו וההשלכות האפשריות שלהם. עם זאת התרשם שירות המבחן, כי הנאשם 2 הוא בעל כוחות חיוביים לתפקוד, אינו מעורב בחברה שולית ופלילית וכי התנהגותו האלימה היא חריגה ואינה מאפיינת את התנהגותו בדרך כלל. לנוכח אלה, ולאור העובדה כי מדובר במעורבות ראשונה ויחידה בפלילים, שלגביה לוקח הנאשם 2 אחריות

עמוד 2

ונראה כי הפיק לקחים מההלך המשפטי שהתנהל נגדו ולאור הערכה כי אם יוטל עליו מאסר, אף אם בדרך של עבודות שירות, הדבר עלול לפגוע בתעסוקתו, הומלץ על ידי שירות המבחן להימנע מענישה זו. שירות המבחן המליץ לגזור על גם על נאשם זה 200 שעות שירות לתועלת הציבור ומאסר מותנה.

5. המאשימה שהציגה לבית משפט את הסרטון המתעד את האירוע, ביקשה לקבוע בעניינם של הנאשמים מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר בפועל לעשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל, וביקשה לגזור על כל אחד מהנאשמים שישה חודשי מאסר בפועל. המאשימה הדגישה את הערכים המוגנים באמצעות העבירות שביצעו הנאשמים, את ריבוי האנשים שהנאשמים תקפו ואת הנזקים שגרמו במעשיהם לגוף ולרכוש. המאשימה תמכה עמדתה העונשית בפסיקה וביקשה שלא ליתן משקל רב להמלצת שירות המבחן המתייחסת, על פי הנטען, רק לשיקולי שיקום ולא לשיקולי ענישה אחרים.

6. ב"כ הנאשמים ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן ולשקול את העובדה שמדובר בצעירים הנמצאים בתחילת דרכם בחיים, את העובדה כי שניהם מנהלים אורח חיים תקין, מתמידים בעבודה וכי עונש של מאסר בפועל או בעבודות שירות, עלול לגרום להם לאבד את מקומות עבודתם ולהשפיע על עתידם. עוד הדגיש ב"כ הנאשמים את חלוף הזמן מאז האירוע ואת העובדה שלא נפתחו למי מהנאשמים תיקים פליליים נוספים. כן הודגשו הודאת הנאשמים, אורח חיים נורמטיבי שמנהל כל אחד מהם והעובדה שנערך הסכם סולחה בין הנאשמים למאבטח, אשר נטען כי אף הוא התנהג בצורה אלימה. נטען כי במסגרת הסכם הסולחה, שעותק ממנו ותרגומו הוגשו לבית משפט, שולם סכום לא מבוטל של כסף כפיצוי למאבטח.

7. הנאשם 1 בדברו האחרון לעונש אמר כי הוא למד לקח מהאירוע, כי הוא סטודנט ועובד, הביע צער על מעשיו וביקש להותיר את האירוע מאחוריו ולהמשיך בחייו. הנאשם 1 אמר כי הוא מבין שטעה וביקש כי תינתן לו הזדמנות להמשיך ולנהל אורח חיים תקין.

הנאשם 2 לא ביקש להוסיף דבר.

מתחם העונש ההולם

8. הערכים המוגנים באמצעות עבירות אלימות כלפי שוטרים ועובדי ציבור ועבירת ההפרעה לשוטרים, הם הסדר הציבורי ושמירתו, בטחון הציבור, ביטחונם האישי של שוטרים ועובדי ציבור, שלמות גופם ויכולתם לבצע את תפקידיהם בשמירה על הסדר הציבורי ועל בטחון הציבור ללא חשש מפני פגיעה.

עבירת האיומים נועדה להגן על שלוות הנפש ותחושת הביטחון האישי של אדם.

9. מעשיהם של הנאשמים לא תוכננו מראש ובוצעו מתוך כעס על העיכוב שחל בטיפול בנאשם 1 בעת שהמתין בחדר המיון. ניתן להבין לליבו של נאשם 1 אשר סבל מכאבים והטיפול בו התעכב וניתן גם להבין את מצוקתו של נאשם 2 שהבחין בסבל של אחיו מבלי שהיה בידו לסייע לו. ואולם, גם אלה אין בהם כדי להצדיק מעשי אלימות כלפי איש. מצופה גם מהנאשמים ומכל אדם לגלות הבנה לעומס הרב המוטל על כתפיהם של צוותים רפואיים

ומערך התמיכה בהם, ולנהוג בסבלנות גם אם תלונותיהם לא זוכות למענה מייד.

10. הנאשמים הם שהחלו במעשי התוקפנות והאלימות, אשר הופנו גם כלפי עובדי בית חולים, גם כלפי המאבטח וגם כלפי השוטרים. מתוך הסרטון המתעד את האירוע ניתן לראות כי המעשים בוצעו כאשר במקום נכחו אנשים רבים נוספים והנאשמים היו עלולים בנקל לגרום לפגיעה גם בחולים אחרים ובמלוויהם.

11. הבסיס העובדתי שעל פיו ייגזר דינם של הנאשמים הוא האמור בכתב האישום המתוקן. בניגוד לנטען על ידי ב"כ הנאשמים, אין בעובדות כתב האישום המתוקן אזכור להתנהלות פסולה מצד המאבטח, ועל כן טענות הנאשמים בעניין זה לא יישקלו.

12. מעשי האלימות לא נמשכו זמן רב אלא דקות בודדות שלאחריהם הצליחו השוטרים והמאבטחים להשתלט על הנאשמים.

13. למרבה הצער, גם שוטרת מג"ב וגם המאבטח, נפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים. השוטרת נפלה ונחבלה בגבה והמאבטח נפצע באפו ובראשו. בנוסף אקדחה של השוטרת הופל לרצפה, מעשה מסוכן שעלול היה לגרום לפליטת כדור ולפגיעה באנשים חפים מפשע שנכחו במקום, סכנה, שלמרבה המזל, לא התממשה.

14. הנאשמים ביצעו את מרבית העבירות שבגין הורשעו בצוואת. עם זאת לא ניתן להתעלם מן העובדה כי הנאשם 1 הוא מחולל האירוע, הוא שפתח בהתנהלות התוקפנית כלפי עובדי חדר המיון, הוא שפתח במעשה האלימות כלפי המאבטח, הגם שהיה פצוע- מידת האלימות שבה נקט הייתה גדולה מזו שבה נקט הנאשם 2, וגם התוצאות שנגרמו אירעו בעיקר בשל מעשיו שלו. בנוסף, הנאשם 1 ביצע גם עבירה של איומים. לפיכך, והגם שהאיום שהשמיע הנאשם 1 לא היה ברף החמור, יש לקבוע כי חלקו במעשים היה גדול מחלקו של הנאשם 2.

15. התופעה של תקיפת אנשי צוות רפואי על רקע חוסר שביעות רצון של מטופלים ובני משפחותיהם מהטיפול הפכה להיות תופעה נפוצה ומדאיגה, שהולכת ומתגברת עם התגברות העומס המוטל על הצוותים הרפואיים. במקרה דנן קורבנות העבירה אמנם לא היו הצוותים הרפואיים עצמם, ואולם מעשי התקיפה בוצעו על רקע דומה של חוסר שביעות הרצון מן הטיפול, ולכן יש להתייחס אל העבירות כאל חלק מאותה תופעה, המחייבת ענישה מחמירה ומרתיעה.

16. עיון בפסיקה מלמד כי בגין מעשים דומים באופיים נגזרו עונשים שכללו מאסר בפועל או בעבודות שירות. ראו למשל רע"פ 3695/20 חן נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו 22.6.20); עפ"ג (י-ם) 24716-02-14 **מחיסן ואח' נ' מדינת ישראל** (24.3.14); עפ"ג (מרכז) 44005-10-12 **בוחרוט נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 15.1.13); ע"פ (ת"א) 70073/07 **אברהם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 20.2.08).

17. לנוכח האמור לעיל, ובשים לב לחלקו של כל אחד מהנאשמים, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם 1 הוא בין מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות לשישה-עשר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי לנפגעי העבירה.

מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם 2 הוא בין חודשי מאסר בפועל ספורים שיכול וירוצו בעבודות שירות לארבעה-עשר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי לנפגעי העבירות.

העונש המתאים לנאשמים

18. שקלתי את הודאת הנאשמים בביצוע העבירות, אשר היה בה כדי לחסוך זמן שיפוטי ולבטא מידה משמעותית של חרטה וקבלת אחריות על המעשים, המלמדים על הפנמת הפסול שבהם ומקטינים את הסיכוי כי המעשים יישנו.

19. בעת ביצוע העבירות הנאשם 1 היה כבן 19 וחצי שנים והנאשם 2 היה כבן 18 ועשרה חודשים. מדובר בגילים צעירים מאוד, על סף הקטינות, עובדה המצדיקה הקלה משמעותית עם הנאשמים.

20. עוד שקלתי לזכות הנאשמים את העובדה כי לשניהם אין עבר פלילי, הם מקיימים אורח חיים מתפקד ויצרני, בעלי שאיפות מקצועיות ונאשם 1 בעל שאיפות אקדמיות שהוא פועל כדי לממשן. כן שקלתי את העובדה כי מאז ביצוע העבירות, לפני כשנתיים וחצי, לא נפתחו נגד אף אחד מהנאשמים תיקים נוספים.

21. מדובר אם כן, בהסתבכות יחידה של הנאשמים שהיו צעירים מאוד בעת ביצוע העבירות, קיבלו אחריות מלאה על מעשיהם, הביעו צער וחרטה על העבירות ושירות המבחן התרשם כי הם הפיקו לקחים כתוצאה מההליך הפלילי.

22. הנאשמים לא עברו טיפול כלשהו במסגרת שירות המבחן ואף על פי כן, נראה כי גזירת עונש בתוך מתחם העונש ההולם יש בה כדי לפגוע בשיקום הנאשמים. מתוך התרשמות שירות המבחן עולה, כי עבודה מהווה נדבך מרכזי בחייהם של הנאשמים ובהתנהלותם התקינה ועל כן גזירת עונש של מאסר ולו בעבודות שירות עלולה לגרום להם לאבד את עבודתם ובכך לפגוע בשיקומם, מקום שבו ישנו סיכוי ממשי לשיקום.

23. שקלתי את העובדה כי בין הנאשמים למאבטח נערכה סולחה. עם זאת, בניגוד לנטען על ידי ב"כ הנאשמים בהסכם הסולחה שהוצג לעיוני, לא הוצגה ראיה לכך ששולם פיצוי כלשהו למאבטח. פיצוי כאמור נדרש גם ביחס למאבטח וגם ביחס לשוטרת שנחבלה באירוע ואפסוק אותו במסגרת גזר הדין.

24. לנוכח האמור לעיל מצאתי לחרוג בענין הנאשמים ממתחם העונש ההולם ולגזור עליהם עונש על פי שיקולי שיקום.

25. אני גוזרת על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

- א. 350 שעות שירות לתועלת הציבור בהתאם לתוכנית שתוגש על ידי שירות המבחן עד ליום 1.9.21.
- ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.
- ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירה של הפרעה לשוטר או עבירת איומים.
- ד. פיצוי לנפגעי עבירה, המאבטח עד תביעה 1 בכתב האישום והשוטרת עדת תביעה 2 בכתב האישום בסך 500 ₪ לכל אחד. בסך הכל ישלם נאשם 1 פיצוי בסך 1,000 ₪ וזאת עד יום 1.9.21.

26. אני גוזרת על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

- א. 300 שעות שירות לתועלת הציבור בהתאם לתוכנית שתוגש על ידי שירות המבחן עד ליום 1.9.21.
- ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.
- ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.
- ד. פיצוי לנפגעי עבירה, המאבטח עד תביעה 1 בכתב האישום והשוטרת עדת תביעה 2 בכתב האישום בסך 500 ₪ לכל אחד. בסך הכל ישלם נאשם 1 פיצוי בסך 1,000 ₪ וזאת עד יום 1.9.21.

27. הסברתי לנאשמים את חובתם לשתף פעולה במילוי הצו ואת האפשרויות העומדות בפני בית המשפט אם לא יעשו כן.

28. המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ב' אב תשפ"א, 11 יולי 2021, בנוכחות הצדדים.